

gøres betinget af, at det sikres, at disse lande forbliver atomvåbenfri? Det er jo et kerneproblem, hvordan vi sikrer, at NATO-udvidelsen ikke medfører, at der kommer atomvåben ind i lande, som ikke har det i dag.

Jeg synes, at vi skal have den diskussion helt åbent frem, for det er ikke, må jeg sige til fru Tørnæs, en diskussion, som hører fortiden til, men en diskussion om, hvordan en kommende Østersøkommando indrettes. Indrettes den på basis af en atomstrategi, der tillader atomvåben i lande, der ikke har dem i dag, hvor de efter min opfattelse heller aldrig nogensinde skal komme ind?

Jeg nævnte Polen som det helt afgørende eksempel. Og hvis vi kommer i den ulykkelige situation, at Polen tilknyttes NATO på en sådan måde, at Rusland kan forvente, at Polen i en krisesituation, i en spændt situation, faktisk modtager atomvåben, ja, så har vi opbygget en situation, hvor der i fremtiden kan opstå et meget alvorligt modsætningsforhold mellem Rusland og den vestlige verden. Jeg synes, at det vil være totalt uansvarligt, hvis man gennemfører disse planer om en Østersøkommando, uden at dette problem er løst.

Vi er ikke tilhængere af NATO-udvidelsen. Vi vil gå imod den, og vi mener, at den i det hele er forkert, og jeg vil sige, at netop atomvåbenproblematikken i forbindelse med NATO-udvidelsen er et helt fundamentalt problem.

Jeg håber meget på udenrigsministerens besvarelse af de spørgsmål, jeg har rejst her i forbindelse med vores forslag, for jeg er bange for, at hvis dette problem ikke bliver løst, så vil det i endnu højere grad, end det ellers kunne blive tilfældet, være sådan, at en NATO-udvidelse vil udløse en voldsom reaktion fra russisk side – en voldsom reaktion.

Jeg ved, at man fra russisk side har stillet krav om, at der ikke må komme atomvåbenstrategi ind i forbindelse med en NATO-udvidelse. Jeg ved, at hvis det ikke bliver løst, så vil nationalister, gammelttænkende mennesker i Rusland få en voldsom fremvækst. Ja, sagt rent ud: Fascistiske kredse i Rusland vil bruge dette her til at skabe en ny bølge af nationalisme. De vil sige til den russiske befolkning: Nu er Vesten igen ude at rasle med sablen, så nu skal der igen skabes en stærk russisk armé.

Så ville vi igen have spillet gående, sådan som vi havde det under den kolde krig. Derfor er det et fundamentalt vigtigt spørgsmål og et spørgsmål, der vedrører fremtiden, ikke fortiden.

Man kan som Venstre sige: Jamen vi ønsker at kunne modtage atomvåben. Det var det, fru Tørnæs sagde. Man vil ikke svække forsvaret af Danmark ved at frskrive sig atomvåben. Jamen det er et synspunkt, der åbent og ærligt er lagt frem fra fru Tørnæs' side. Jeg må sige, at det efter min mening er et splittergalt synspunkt, for hvordan kan man forsvare sig ved hjælp af atomvåben! Man bliver selv udslettet. Så logikken i fru Tørnæs' argumentation er jo ubeskrivelig selvmorderisk. Men lad det ligge; det er i hvert fald åben og ærlig snak.

Til gengæld tror jeg ikke, at ministeren – det håber jeg da ikke han vil, og det vil jeg godt spørge ham om – vil bevæge sig ud i den samme argumentation. Det har jeg tiltro til at han ikke vil. Han kunne aldrig drømme om at forsvare sig ved hjælp af atomvåben. Det håber jeg så sandelig ikke. Jeg tror, at ministeren er klar over, at det ville være vejen til selvudslettelse.

Men så har vi altså også problemet, og så bliver man altså også nødt til at tage vores forslag alvorligt eller i det mindste gøre noget andet, som kan forhindre, at der kommer atomvåben ind i de lande, som nu heldigvis er fri for dem. Der er jo blevet flere lande, der ved Warszawa-pagtens opløsning blev fri for dem, og disse resultater skal fastholdes og udbygges. Det er derfor, vi ønsker en atomvåbenfri zone.

Men jeg vil gerne høre ministerens kommentarer til disse spørgsmål om, hvordan den danske regering konkret har tænkt sig at løse dette problem. Er den danske regering fundamentalt set enig med forslagsstillerne i, at vi her rent faktisk står med et alvorligt problem, og at problemet, hvis det bliver håndteret forkert, kan medføre nye spændinger i Østersøområdet, som ingen kan ønske sig?

Det vil jeg meget gerne høre ministerens vurdering af, for jeg har ikke opgivet håbet om, at det flertal, som i 1980'erne vedtog dagsordener om atomvåbenfrie zoner, vil kunne genopstå her i Folketinget. Mandatmæssigt er muligheden jo til stede, hvis regeringspartierne, SF og Enhedslisten ønsker at gå videre i den retning. Så jeg imødeser i første omgang ministerens svar på de spørgsmål, jeg har stillet, og håber meget på, at de kan give anledning til, at vi kan komme ind i en proces, hvor vi på en positiv måde snakker videre om de her spørgsmål.

Vi er fra Enhedslistens og SF's side klar over, at der er et flertal, som ikke, sådan som forslaget er formuleret, er i stand at stemme for det, men vi håber på, at vi kan sætte en proces i gang ved